

въздвигне и прослави; въ Рихардъ останжль непрѣклонень въ това, что казалъ еднажъ.

Русси-ти откакъ ся опытали много пжти отчаяли ся най-сѣтиѣ, че щжть могжть да го надумать; за това ся и заповѣдало да го надглядвать и пазять стягнжто. Олгыный баща, колко-то и да му было мило за Рихарда, не можжль да прави другояче, а трѣбувало да прави по заповѣдь-тж на по-горни-ты си, и така зель да ся показва зжбать на заробеника. На клятый Рихарда остояло само една утѣха, и то была мила драга Олга.

— Не бой ся, му казвала, чини ми ся, че слѣдь нѣколко дни щещь бждешь свободень.

— Не, урисано ми е, отговаряль той, да мя заровять въ това село, гдѣ-то тя познахъ за едничкый ангель утѣшитель въ бѣды-ты ми.

— Кога е така, любншь ли мя Рихарде? скоро ми го кажи.

— Драга ми Олга, любж ты оть всичкж-тж си душж.

— Кога е така, послушай мя! Да бѣгамы скрышомъ въ Франціж: азъ имамъ всичкы леснины. Утрѣ на половинж чась далечь оть село-то ще заmine Французска-та войска; да идемъ да ся намѣсимъ въ неж. За тебе азъ оставимъ всичко.

— Ты си истинскый ангель за мене! и ако нѣмаше тебе, какво щяхъ станж азъ? Нъ, мила Олга, не мож да приставж на думы-ты ти. Прѣди нѣколко дни азъ прѣтрьпѣхъ у себе борбж на честь-тж съ славж-тж, и нито еднж минутж ся подвонхъ да прѣдпочетж пръвж-тж оть вторж-тж; сега ты мя туряшь на новъ подвижъ, на страшень за мене подвижъ, на борбж между любовь-тж и честь-тж . . . .

Заклинамъ ти ся, Олга, че ты любж най-много оть всичко друго на свѣта, нъ не бѣгамъ.

Дѣвойка-та ся отчая като разбра, че у благородный Французинъ честь-та надминувала всичкы другы чюства.

Цѣлы два мѣсяца измнжли така. Най-сѣтиѣ еднжъ день влиза въ стаж-тж при Рихарда Олгыный баща.

— Рихарде, му дума, ты си свободень. Царь-ть ты оцѣни и ти дава свободж, а при това за великодушны-ты ти чюства, дарува ти стъпена на пълковникъ, ако рѣчешь да влѣзешь въ русскж-тж войскж.